

บทเรียนด้านสังคม และอารมณ์ บทที่ 31

เรื่อง การเคารพในความแตกต่างของผู้อื่น

ผลที่คาดว่าจะได้รับ:

มีมิตรสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่น และแสดงออกด้วยใจที่เมตตา

ตัวชี้วัด:

สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับตนเอง และตระหนักต่อสังคม ในการเลือกใช้ชีวิตอย่างรับผิดชอบ

สาระการเรียนรู้:

การเคารพผู้อื่น: มีความเชื่อว่าผู้อื่นสมควรที่จะได้รับการปฏิบัติอย่างมีเมตตา มีความเห็นอกเห็นใจ และมีความกรุณา รู้สึกมีแรงบันดาลใจที่จะสนับสนุนการทำความดีร่วมกัน เพราะความรักที่มากมายของพระเจ้า

กลุ่มอายุ:

6-8 ปี

หัวข้อหลัก:

การตระหนักต่อชุมชน

บทเรียน:

การเคารพในความแตกต่างของผู้อื่น

เวลาที่ใช้ในการสอน:

50 นาที

วัตถุประสงค์การเรียนรู้:

1. เด็กสามารถอธิบายว่าเหตุใดเขาจึงไม่ควรตัดสินผู้อื่นเพราะความแตกต่างได้
2. เด็กสามารถบอกเหตุผลอย่างน้อยหนึ่งประการว่าความแตกต่างของคนเป็นสิ่งที่ได้
3. เด็กสามารถพูดถึงความท้าทายอย่างน้อยหนึ่งอย่างในการเข้ากันกับคนที่แตกต่างจากเขาได้

อุปกรณ์การสอนที่ต้องใช้:

1. กระดาน
2. ปากกาไวท์บอร์ด
3. นิทานเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ (อยู่ท้ายบทเรียน)

สิ่งที่ผู้สอนต้องเตรียม:

1. อ่านบทเรียนทั้งบทให้จบ
2. รวบรวมอุปกรณ์ที่ต้องใช้
3. อ่านและทำความเข้าใจกับเนื้อเรื่องของนิทานเรื่องลูกเปิดซีเฮอร์ เพื่อจะสามารถเล่าเรื่อง ให้เด็กๆ ฟังได้
4. อธิษฐานเผื่อเด็กๆ ที่เขาจะเรียนรู้ที่จะเคารพต่อคนอื่นที่มีความแตกต่างกับเขา

ขั้นตอนการเรียนรู้การสอน

การนำเข้าสู่บทเรียน:

ครูเล่านิทานเรื่อง ลูกเปิดขี้เหร่

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน:

ครูพูดว่า;

1. เด็ก ๆ คิดว่าทำไมลูกเปิดถึงได้ปฏิบัติไม่ดีต่อลูกเปิดขี้เหร่? (ให้เด็ก ๆ ตอบ)
ลูกเปิดขี้เหร่รู้สึกอย่างไร? (ให้เด็ก ๆ ตอบ)
อะไรคือการกระทำที่ลูกเปิดตัวอื่น ๆ ทำผิด? (ให้เด็ก ๆ ตอบ)
2. บางครั้งเราตัดสินผู้อื่นกับทุก ๆ เหตุผลแต่ไม่ใช่เหตุผลที่ถูกต้อง เราอาจจะตัดสิน ผู้อื่นโดยดูที่ว่าเขาเป็นนักกีฬาที่เก่ง หรือจากความฉลาดของเขา อะไรคือวิธีที่เราอาจจะใช้ในการตัดสินผู้อื่น ได้อีกบ้าง? (เขียนคำตอบของเด็ก ๆ บนกระดานดำ) บางครั้งก็ง่ายที่เราจะตัดสินผู้อื่นเพียงเพราะว่าเขา แตกต่างไปจากเรา ตัวอย่างเช่น เขาอาจจะหน้าตาแตกต่าง ปฏิบัติตัวแตกต่าง หรือพูดต่างไปจากเรา อย่างไรก็ตามก็เหมือนกับลูกเปิดขี้เหร่เพียงเพราะว่ามันแตกต่างจากลูกเปิดตัวอื่น แต่ในความแตกต่างไม่ได้หมายความว่าเรา จะไม่ดีเท่าเรา
3. ในความเป็นจริง เราอาจจะมีอะไรหลายๆ อย่างที่แตกต่างกัน เราจะมาเรียนรู้ว่าเรามีความแตกต่างกันอย่างไร
ให้แบ่งเด็กในชั้นออกเป็นกลุ่มย่อยห้าหรือหกคน
4. ในกิจกรรมนี้ ครูจะถามคำถาม เด็ก ๆ จะต้องหาคำตอบที่ทุก ๆ คนในกลุ่มจะต้องเห็นด้วย หากมีเพียงคนเดียวที่เห็นด้วยคนเดียว ที่ไม่เห็นด้วยเด็ก ๆ ก็ต้องช่วยกันหาคำตอบอันใหม่ ถามคำถาม มีอยู่ว่า
 - o บอกชื่ออาหารที่ชอบกิน?
 - o เรื่องราวของพระเยซูที่ชอบมากที่สุด?
 - o วิชาที่ชอบที่สุดในโรงเรียน?
 - o วันหยุดที่ชอบมากที่สุด?
 - o กีฬาที่ชอบเล่นและดู?
5. คำถามใดที่ยากที่สุดที่ทุกคนจะเห็นด้วย? เราได้เรียนรู้อะไรซึ่งกันและกันบ้าง? คนในกลุ่มของเด็ก ๆ แสดงความเคารพต่อคนที่มีความแตกต่างไปจากเขาหรือไม่? (ให้โอกาสเด็ก ๆ ได้รับ)
6. ทุกคนมีความแตกต่างในบางอย่าง สำคัญมากที่เราต้องให้ความเคารพต่อคนอื่นถึงแม้ว่าเขาจะแตกต่าง เด็ก ๆ คิดว่าเหตุใดเราควรเคารพผู้อื่น? อะไรคือสิ่งที่ยากในการเคารพต่อผู้อื่นที่แตกต่างไปจากเรา? (ให้โอกาสเด็ก ๆ ได้ตอบ)

การสรุปบทเรียน:

ครูพูดว่า: เด็ก ๆ คิดว่าเหตุใดพระเจ้าสร้างคนให้แตกต่างกัน? อะไรคือสิ่งที่ดีในความแตกต่างของคน? และอะไรคือสิ่งที่ยากในการที่จะยอมรับความแตกต่างนี้? (ให้โอกาสเด็กๆ ได้ตอบ)

จบด้วยการอธิษฐานขอบพระคุณพระเจ้าที่สร้างคนในโลกนี้ให้แตกต่างกัน ขอพระเจ้าช่วยเด็กๆ ให้เคารพต่อผู้อื่นที่แตกต่างไปจากเขา

การประเมินผลของครู:

(กิจกรรมใดใช้ได้ผลดี? กิจกรรมใดใช้ไม่ค่อยได้ผล? ฉันจะเตรียมบทเรียนในบทต่อไปอย่างไร?)

การประเมินผลผู้เรียน:

นิทานเรื่อง “ลูกเป็ดขี้เหร่”

ณ ป่าแห่งหนึ่งมีแม่เป็ดตัวหนึ่ง พักไข่อยู่เป็นเวลานาน จนกระทั่งวันหนึ่ง ลูกเป็ดตัวน้อย ๆ ก็เริ่มเจาะเปลือกไข่ออกมาทีละตัว ๆ จนเกือบหมด เหลือไข่ใบใหญ่หนึ่งฟอง ที่ยังไม่ยอมออก แม่เป็ดจึงนั่งกกไข่ต่อไป ในที่สุด ไข่ใบสุดท้ายก็แตกออก ลูกเป็ดโผล่ออกมาจากไข่ ตัวโต คอยาว ขนสีเทา รูปร่างน่าเกลียด แม่เป็ดรู้สึกสงสัยในตัวลูกเป็ดตัวนี้มาก คิดในใจว่า คงไม่ใช่ลูกของเรา วันรุ่งขึ้น แม่เป็ดพาลูกเป็ดน้อย ๆ ไปว่ายน้ำที่สระ เพื่อจะได้ทดสอบว่า ลูกเป็ดขี้เหร่ตัวใหญ่ จะว่ายน้ำได้หรือไม่ ลูกเป็ดวิ่งแข่งขันลงไปลอยคออยู่ในน้ำ และว่ายน้ำได้อย่างสวยงาม

ลูกเป็ดขี้เหร่ไม่มีความสุขเลย เพราะลูกเป็ดตัวอื่น ๆ รุมจิกตี ดังนั้น วันหนึ่งลูกเป็ดขี้เหร่จึงหนีไปอยู่หนองน้ำใหญ่แห่งหนึ่ง ลูกเป็ดอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นเวลาหลายวัน วันหนึ่งมีหมาล่าเนื้อตัวหนึ่ง วิ่งผ่านมาพบ

ลูกเปิดเข้า หนานั่นหยุดจ้องดูลูกเปิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วก็วิ่งเลยไป “โธ่เอ๊ย” ลูกเปิดพูด “ฉันคงน่าเกลียดมาก จนหมากก็ไม่อยากมอง”

ลูกเปิดชี้เห่ได้ออกเดินทางไป จนถึงกระท่อมหลังหนึ่ง เจ้าของบ้านเป็นหญิงแก่ นางเลี้ยงแมวไว้ตัวหนึ่ง แม่ไก่ตัวหนึ่ง และแม่ไก่จะออกไข่ให้หญิงแก่วันละ 1 ฟอง หญิงแก่เห็นลูกเปิดชี้เห่ ก็คิดว่า ถ้าเลี้ยงไว้ไม่นานก็คงจะออกไข่ ให้เรากินอีกได้วันละ 1 ฟอง จึงยอมให้ลูกเปิดอาศัยอยู่ในห้องด้วยเลี้ยงไปจนนาน แต่ลูกเปิดชี้เห่ก็ยังไม้ออกไข่สักที ประกอบกับลูกเปิดชี้เห่ทะเลาะกับแมว และไก่ จึงได้หนีออกจากบ้านหญิงแก่ไป

ขณะที่กำลังเดินออกจากบ้านหญิงแก่ ลูกเปิดเดินไปเรื่อย ๆ จนถึงสระน้ำแห่งหนึ่ง ก็เลยแวะหยุดพักนอน ด้วยความเหนื่อยอ่อนจนหลับไป บังเอิญมีชาวนาใจดีคนหนึ่งมาพบเข้า จึงได้พาเอาลูกเปิดชี้เห่ไปอยู่บ้าน ลูก ๆ ชาวนาดีใจมาก อยากจะเล่นด้วย จึงวิ่งไล่จับลูกเปิด ลูกเปิดกลัว บินขึ้นไปเกาะบนถังนม พังนมหกกระจาย เมียชาวนาโกรธมาก ใช้เหล็กเคียวไถขว้าง ลูกเปิดวิ่งหนีออกทางประตูหลัง แอบซ่อนอยู่ใต้พุ่มไม้

ลูกเป็ดขี้เหร่ได้หนีออกมาอยู่ที่ป่าละเมาะริมสระน้ำเป็นเวลานาน เดี่ยวนี้ลูกเป็ดโตขึ้นกว่าเดิมมาก มีปีกใหญ่ และแข็งแรง วันหนึ่งลูกเป็ดบินเที่ยวเล่นรอบ ๆ สระ เผอิญเหลือบไปเห็นนกสีขาว 3 ตัวบินลงไปเล่นอยู่ในสระน้ำ ลูกเป็ดนึกในใจว่า ถ้าเราบินลง去玩ในสระน้ำ ให้นักแสนสวย 3 ตัวนั้น จักเราเสีย จะดีกว่าอยู่ต่อไป โดยมีรูปร่างน่าเกลียดอย่างนี้

ลูกเป็ดขี้เหร่ก็นึกในใจ แล้วก็ก้มลงดูเงาของตัวเองในน้ำ แต่แล้วก็ต้องแปลกใจ ที่เห็นเงาเป็นหงส์แสนสวย ต่อไปนี้เราไม่ได้เป็นลูกเป็ดขี้เหร่อีกแล้ว ฝูงหงส์ในสระลอยเข้ามาใกล้ และพากันทักทาย พวกเด็ก ๆ ร้องว่า มีหงส์มาใหม่อีกหนึ่งตัวแล้ว หงส์ตัวใหม่สวยที่สุด แต่หงส์ตัวใหม่ไม่ได้ลำพองใจเลย เขาถึงถึงคั่นก่อน ๆ เมื่อครั้งยังเป็นลูกเป็ดขี้เหร่ แล้วฝูงหงส์ก็พากันบินขึ้นจากน้ำ โดยมีหงส์ตัวใหม่บินเข้าฝูงไปด้วยอย่างมีความสุข